

1

Voor het eerst sinds ze waren opgestegen, kreeg Rayford Steele zo zijn bedenkingen over hun medepassagier. ‘We hadden haar niet mee moeten nemen, Smitty,’ zei hij. Hij wierp Abdullah die achter het controlepaneel zat, een verstolen blik toe.

De Jordaniër schudde zijn hoofd. ‘Dat is jouw pakkie-an, captain, sorry dat ik het zeg. Ik heb geprobeerd je aan je verstand te peuteren hoe belangrijk ze was in Petra.’

De duisternis, waarin alleen Nieuw Babylon gehuld was maar die van een afstand van meer dan 150 kilometer was te zien, leek op niets wat Rayford ooit in zijn leven had gezien. Op het moment dat Abdullah de landing inzette van de Gulfstream IX naar Irak, was het op de klok twaalf uur ’s middags Paleis Tijd.

Normaal gesproken schitterden de prachtige gebouwen van de nieuwe hoofdstad van de wereld verbluffend mooi in de middagzon. Nu steeg een grimmige, geïsoleerde zwarte zuil omhoog van de uitgestrekte grenzen van Nieuw Babylon, zo hoog als het oog kon zien.

Chang Wong was Rayfords mol binnen het paleis. Rayford vertrouwde op wat de jongeman gezegd had; dat zij zouden kunnen zien waar anderen dat niet konden, en hij wisselde een blik met Abdullah die het vliegtuig vanuit het heldere licht dat weerkaatste van het woestijnzand, het donker instuurde. Abdullah knipte de landingslichten aan.

Rayford kneep zijn ogen halfdicht. ‘Moeten we op instrumenten landen?’

‘Volgens mij niet, captain,’ zei Abdullah. ‘Ik kan genoeg zien om te vliegen.’

Rayford vergeleek de abnormale duisternis met de prachtige dag die het in Petra was geweest toen ze vertrokken. Hij gluurde over zijn schouder naar de jonge vrouw. Hij verwachtte dat ze bang was. Dat was ze niet. ‘We kunnen nog steeds omdraaien,’ zei hij. ‘Je vader liet ons met tegenzin aan boord gaan.’

‘Dat zal wel om u geweest zijn,’ zei Naomi Tiberias. ‘Hij weet dat het met mij best in orde komt.’

De humor en het zelfvertrouwen van het computerwonderkind waren indrukwekkend. In de omgang met volwassenen leek ze eerst verlegen en niet op haar gemak, tot ze hen leerde kennen; dan gedroeg ze zich als een gelijke. Rayford wist dat ze Abdullah had ingewijd in de geheimen van de computer, en sinds het licht was uitgegaan in Nieuw Babylon had ze bijna voortdurend in contact gestaan met Chang.

‘Waarom is het alleen hier donker?’ vroeg Naomi. ‘Wat vreemd is dat toch.’

‘Ik weet ’t niet,’ zei Rayford. ‘Volgens de profetie gaat het om “de troon van het beest. Zijn rijk werd in duisternis gehuld.” Dat is alles wat we weten.’

Steeds als Rayford Petra had bezocht, had hij gemerkt dat Naomi’s invloed en verantwoordelijkheden onder het volk van Israël waren toegenomen. In het begin was gebleken dat ze een technisch wonderkind was, en terwijl ze andere mensen les gaf, was Naomi in feite de leider geworden van het enorme computercentrum. Eerst was ze de persoon waar iedereen alles aan vroeg, maar al gauw had ze de leiding in handen en ten slotte was zij degene die de mensen les gaf die weer anderen opleidden.

Het centrum, dat was ontworpen door Changs voorganger, wijlen David Hassid, was nu het middelpunt dat Petra dagelijks verbond met meer dan een miljard mensen. Duizenden computers stelden evenveel mentors in staat contact te houden met het wereldomvattende internetpubliek van Tsion Ben-Juda. Naomi coördineerde persoonlijk het contact tussen Chang in Nieuw Babylon met het Verdrukkingscommando over de hele wereld. Het was Changs idee geweest dat zij meevloog in het vliegtuig dat hem kwam redden uit Nieuw Babylon. Rayford had het idee aanvankelijk afgewezen. Het kostte hem al genoeg moeite zichzelf de opdracht toe te wijzen meer dan 11.000 kilometer te reizen van San Diego naar Petra, en zich door Abdullah de laatste 750 kilometer naar Nieuw Babylon te laten vliegen. George Sebastian, die gevechtstraining had gehad, was geschikter, maar Rayford vond dat de enorme man voorlopig wel genoeg had doorstaan. Er was werk in overvloed voor hem in San Diego, en Rayford wilde George bovendien sparen voor wat doctor Ben-Juda noemde ‘de strijd van die grote dag van de Almachtige God’, waar ze nu nog minder dan een jaar vanaf waren.

Mac McCullum en Albie, die in Al Basrah gestationeerd waren – iets meer dan driehonderd kilometer ten zuiden van Nieuw Babylon – stonden er klaar voor. Maar voor hen had Rayford andere dingen in gedachten.

Rayfords schoonzoon en dochter, Buck en Chloë Williams, wilden graag meedoen met de operatie om Chang aan het hol van de vijand te ontfutselen – dat was geen verrassing – maar Rayford was ervan overtuigd dat Buck binnenkort van groter waarde kon zijn in Israël. Wat Chloë betreft, de Internationale GoederenCoöperatie had er altijd onder te lijden als zij weg was. En er moest iemand bij de kleine Kenny blijven.

‘Terwijl ik onderweg ben, moet je alles zien te bemachtigen en klaarzetten wat je nodig hebt, Chang,’ had Rayford gezegd, de telefoon tussen zijn schouder en oor geklemd terwijl hij aan het inpakken was. ‘Smitty en ik komen je over een paar dagen halen.’

Chang had uitgelegd dat het veel te veel werk was en dat hij veel sneller weg kon komen als Naomi en hij samenwerkten. ‘Ik wil niets over het hoofd zien. Zij kan me helpen. Ik wil het paleis overal vandaan kunnen afluisteren.’

‘Maak je maar geen zorgen,’ zei Rayford. ‘Je krijgt haar gauw genoeg te zien.’

‘Ik weet niet waar je het over hebt.’

‘Haar vader is een van de ouderlingen in Petra, weet je.’

‘Nou en?’

‘Ze zijn nog maar met zijn tweeën over van het gezin. Hij is nogal beschermend.’

‘We hebben allebei een hoop werk te doen.’

‘Ja, ja.’

‘Ik méén het, captain Steele. Breng haar alsjeblieft mee. Ik heb haar trouwens al op het computerscherm gezien.’

‘En, wat vind van haar?’

‘Dat zei ik al. We hebben een hoop werk te doen.’

Rayford voelde een rukje aan de rug van de copilootstoel toen Naomi zich naar voren trok. ‘Kan meneer Smith genoeg zien om te landen?’

‘Weten we nog niet,’ zei Rayford. ‘Het is net of iemand onze ramen bruin heeft geverfd. Kijk eens of je onze knul kunt bereiken.’

Rayford moest weten of de landingsbanen van Nieuw Babylon vrij waren, maar hij kon hem niet opbellen omdat er iemand kon meeluisteren. Naomi haalde een kleine platte computer uit een aluminium foedraal en begon te typen.

‘Ontwijk landingsbanen 3 links en 3 rechts,’ zei ze. ‘En hij wil weten welke we nemen zodat hij ons daar kan treffen.’

Rayford wierp een blik op Abdullah. ‘Meent hij dat serieus, Naomi?’ Ze knikte.

‘Zeg tegen hem dat de toren gesloten is, en we waren trouwens niet van plan onze aankomst aan te kondigen. We kunnen van bovenaf niet zien bij welke landingsbaan we zitten, dus hij moet ons coördinaten geven en –’

‘Wacht even,’ zei Naomi. Ze begon weer te typen. ‘Hij heeft alles erbij gevoegd wat u nodig heeft.’ Ze gaf Rayford het apparaat en wees naar de bijlagen. ‘Hij reageert op uw stem. Zeg maar gewoon wat u wilt.’

‘Herkent hij mijn stem?’ vroeg Rayford, het scherm bestuderend. ‘Ja,’ dreunde de computer.

Naomi giechelde.

‘Bijlagen graag,’ zei Rayford.

Er verscheen een gedetailleerd coördinatenstelsel met een lucht-overzicht van het vliegveld van Nieuw Babylon.

‘Ik zal de coördinaten voor je instellen, Smitty,’ zei Rayford. Hij stak zijn hand uit om het vluchtleidingsysteem te programmeren. ‘Dit ding doet alles behalve eten koken, captain Steele,’ zei Naomi. ‘Heeft u een infrarood oog?’

‘Ik neem aan van wel. Hebben we dat, Smitty?’

Abdullah wees naar een plek op het controlepaneel.

‘Hier,’ zei Naomi. ‘Laat mij maar.’ Ze leunde over Rayfords schouder en hield de achterkant van de computer bij het oog. ‘Klaar voor de landing, captain?’ vroeg ze.

‘Roger.’

‘Zet landing in,’ zei ze en drukte een knop in.

‘Keuze van landingsbaan?’ vroeg de computer.

Naomi keek naar Rayford, die naar Abdullah keek. ‘Herkent dat ding zelfs mijn accent?’ vroeg de Jordaniër.

‘Ja,’ zei de computer. ‘Stagnatie op landingsbanen 3 links en 3 rechts. Kies uit landingsbanen 11 en 16.’

‘Elf,’ zei Abdullah.

‘Links of rechts?’ vroeg de computer.

‘Links,’ zei Abdullah. ‘Waarom niet?’

Abdullah zette de linker automatische piloot aan en hief zijn handen van het controlepaneel. ‘Dank je wel,’ zei hij.

‘Tot uw dienst,’ zei de computer.

Zes minuten later landde de Gulfstream.

Vlak na één uur ’s ochtends in San Diego sprong Buck recht over-eind in bed.

Chloë bewoog. ‘Ga slapen, schat,’ zei ze. ‘Je hebt drie nachten achter elkaar op wacht gestaan. Nu even niet.’

Hij stak zijn hand op.

‘Je hebt je slaap nodig, Buck.’

‘Ik dacht dat ik iets hoorde.’

De piepkleine walkietalkie op het nachtkastje piepte. Sebastians code. Buck greep hem. ‘Ja, George.’

‘Bewegingsverklikker,’ fluisterde Sebastian.

Nu ging Chloë ook rechtop zitten.

‘Ik controleer de periscoop,’ zei Buck.

‘Voorzichtig,’ zei Sebastian. ‘Niet oprichten of roteren.’

‘Oké. Nog iemand anders op de hoogte?’

‘Nee.’

‘Ben bezig.’ Chloë was al uit bed en had een trui aangetrokken. Ze maakte een kast open, haalde er twee uzi’s uit en wierp er Buck één toe die op weg ging naar de periscoop naast Kenny’s kleine kamertje. Hij legde het wapen op de vloer, liet de walkietalkie in de zak van zijn pyjama vallen en bukte om in de kijker te gluren. Terwijl zijn ogen aan het donker wenden, merkte hij dat Chloë de deur van Kenny’s kamertje open en dicht deed. Kenny was nu bijna vier, en hij sliep langer maar minder vast dan vroeger.

‘Slaapt hij?’ vroeg Buck, zijn ogen vastgekleefd aan de scoop.

‘Als een blok,’ zei Chloë. Ze legde een trui om Bucks schouders. ‘Zoals jij ook zou moeten.’

‘Was het maar zo’n feest,’ zei Buck.

‘Mijn idee.’ Ze liet haar handen op zijn schouders rusten. ‘Wat zie je?’

‘Niks. George vindt dat ik de scoop niet moet draaien. Hij staat op grondhoogte naar het westen gericht. Ik zou ’m graag een centimeter of vijftien draaien om naar de andere kant te kijken.’

‘Hij heeft gelijk, schat,’ zei ze. ‘Je weet dat hij knerpt als je ’m beweegt. Als er iemand is, horen ze het.’

‘Volgens mij is er niemand,’ zei Buck. Hij kwam overeind en wreef in zijn ogen.

Ze zuchtte. ‘Wil je een stoel?’

Hij knikte en keek weer in de periscoop. ‘Misschien was het een dier. Of de wind.’

Chloë duwde een stoel tegen zijn knieholten en liet hem erop zakken. ‘Daarom moet je mij laten —’

‘O, nee,’ zei hij.

‘Wat is er?’

Hij legde een vinger tegen zijn lippen en haalde de walkietalkie tevoorschijn. ‘George,’ fluisterde hij. ‘Zes, zeven, acht, negen. Negen gewapende WG-ers in uniform vlak boven ons aan de westkant.’

‘Wat doen ze?’

‘Niet veel. Schoppen tegen de luchtgaten. Ze kijken verveeld. Misschien heeft iets hun aandacht getrokken onderweg.’

‘Voertuigen?’

‘Zou ik hem moeten oprichten of roteren.’

‘Nee. Nog meer?’

‘Kan ik zo niet zien. Er komen er niet méér langs. Ik heb er nu nog maar drie in zicht.’

‘Luister eens of je motoren hoort.’

Buck bleef even stil zitten. Toen zei hij: ‘Ja, ik hoor er één. En nog één.’

‘Ik hoor ze,’ zei George. ‘Ze gaan zeker weg. Kan ik naar je toe komen?’

‘Nee zeggen, hoor,’ fluisterde Chloë.

Het paleis personeel dat Rayford door het raam van de cockpit kon onderscheiden in het griezelige sepiakleurige landschap, scheen

doodsbenauwd. Chang had hem verteld dat de mensen kronkel- den en kreunden, maar een straalvliegtuig dat over de landingsbaan krijste, maakte hen duidelijk ook nog eens doodsbang. Ze dachten waarschijnlijk dat het op het punt stond neer te storten, zoals een paar vliegtuigen op de banen 3 links en 3 rechts hadden gedaan.

Het was alsof de mensen hun pogingen om te zien hadden opgegeven. Iedereen in de buurt van de Gulfstream IX was de duisternis in gestrompeld om weg te komen, en nu stonden ze hier en daar op een kluitje bij elkaar.

‘Dat moet Chang zijn,’ zei Rayford. Hij wees naar een tengere Aziaat die naar hen toe kwam rennen en wild gebaarde dat ze de deur moesten openmaken.

‘Laat mij dat maar doen, juffrouw Naomi,’ zei Abdullah. Hij maakte zijn gordel los en klom langs haar heen. Toen hij de deur openduwde en het trapje liet zakken, zag Rayford dat Chang zich omdraaide naar een groepje mannen en vrouwen in donkere overalls die tastend achter hem aan kwamen.

‘Houd afstand!’ schreeuwde hij. ‘Gevaar! Hete motoren! Lekkende brandstof!’

Ze draaiden zich om en vluchtten weg in alle richtingen. ‘Hoe is hij geland?’ schreeuwde iemand.

‘Het is een wonder,’ zei een ander.

‘Hebben jullie eraan gedacht schoenen met rubberen zolen aan te trekken?’ vroeg Chang terwijl hij hen uit het vliegtuig hielp. ‘Prettig u te ontmoeten, meneer Wong,’ zei Abdullah.

Chang legde een vinger tegen zijn lippen. ‘Ze zijn blind,’ fluisterde hij. ‘Niet doof.’

‘Chang,’ begon Rayford, maar de jongen stond verlegen Naomi te begroeten. ‘Zeg, kennismaken kunnen jullie later wel. Laten we doen wat we moeten doen en maken dat we weggkomen.’

‘Moet ik me verkleden?’ vroeg Buck toen hij Sebastian in camoufla- gepak zag.

‘Nee, hoor. Ik draag dit altijd als ik op wacht sta. Laat me eens kijken.’ Hij gluurde door de periscoop.

‘Niets. Zullen we oprichten en roteren, Buck?’

‘Mij best.’

‘Veilig. Vals alarm.’

Chloë snoof. ‘Dat hoef je niet te zeggen om mij gerust te stellen. Er waren minstens negen WG-ers buiten, misschien wel meer, en ze komen terug.’

‘Hé,’ zei Sebastian, ‘waarom ga je niet uit van het beste in plaats van het ergste?’

‘Misschien doe ik dat wel,’ zei ze. ‘Slapen Priscilla en Beth Ann hier doorheen?’

Hij knikte. ‘Misschien zeg ik het niet eens tegen Priss, dus ik zou het op prijs stellen –’

‘Als ik dat ook niet deed? Lekker handig, George. Laat het vrouwtje haar gangetje maar gaan, onbewust van het feit dat het tijd is om te verhuizen,’ zei Chloë.

‘Verhuizen?’ zei Buck. ‘Ik moet er niet aan denken.’

‘Dan blijven we dus hier zitten afwachten tot ze ons vinden, wat ze misschien al gedaan hebben?’

‘Chloë, luister,’ zei Buck. ‘Ik had je even moeten laten kijken naar die kerels. Ze hadden niet eens argwaan. Ze hadden het er waarschijnlijk over dat dit vroeger een militaire basis was. Ze waren ontspannen, keken niet echt goed. Ze hebben gewoon de luchtgaten gezien en die wilden ze even controleren, meer niet.’

Chloë schudde haar hoofd en liet zich in een stoel vallen. ‘Ik vind het vreselijk om zo te moeten leven.’

‘Ik ook,’ zei Sebastian. ‘Maar we hebben toch geen keus? Gisteren ontdekte de WG in de puinhopen van Los Angeles een enclave van mensen zonder het merkteken. Bijna dertig zijn er geëxecuteerd.’

Chloë’s adem stakte. ‘Gelovigen?’

‘Dacht het niet. Meestal zeggen ze het wel als het Ben-Judaïeten waren. Ik kreeg de indruk dat het een of ander burgerleger was, of zoiets.’

‘Dat zijn de mensen die we willen bereiken,’ zei Chloë. ‘En hier zitten we nu, we kunnen ons gezicht niet laten zien, we brengen kinderen groot die bijna nooit de zon zien. Is er dan geen enkel plekje buiten de bewoonde wereld waar de WG niet eens zou weten dat we bestaan?’

‘Het beste is eigenlijk Petra,’ zei Buck. ‘Ze weten wie daar zitten, maar ze kunnen er niks aan doen.’

‘Dat begint steeds aantrekkelijker te klinken. Trouwens, wat gaan we doen aan wat er net is gebeurd?’

Buck en Sebastian keken elkaar aan.

‘Kom op, jongens,’ zei Chloë. ‘Denk je dat Priscilla niet weet dat je weg bent en niet zal vragen waar je uithing?’

‘Ze weet dat ik op wacht stond.’

‘Maar je komt niet hierheen als er niets aan de hand is.’

‘Ik hoop maar dat ze erdoorheen geslapen heeft.’

Chloë stond op en ging op Bucks schoot zitten. ‘Hoor eens, ik probeer heus geen ruzie te zoeken. Zeg dat tegen hem, Buck.’

‘Chloë Williams-Steele probeert heus geen ruzie te zoeken,’ verkondigde hij.

‘Mooi,’ mompelde Sebastian. ‘Ik kreeg toch echt even de indruk.’ Chloë schudde haar hoofd. ‘George, alsjeblieft. Je weet dat ik jou beschouw als een van de beste dingen die het Verdrukkingscommando zijn overkomen. Jij hebt gaven die niemand anders heeft, en je hebt ons meer dan eens voor een ramp behoed. Maar iedereen die hier woont, verdient te weten wat jullie vannacht hebben gezien. Dat je het niet aan de mensen vertelt en doet alsof er niks gebeurd is, verandert niets aan het feit dat we op het punt stonden betrapt te worden.’

‘Maar dat is niet gebeurd, Chloë,’ zei Sebastian. ‘Waarom zouden we iedereen in beroering brengen?’

‘We *zijn* al in beroering! Ik ga de hele dag met die vrouwen en kinderen om. Zelfs als er geen troepen WG-ers midden in de nacht vlak boven ons hoofd lopen rond te snuffelen, leven we als prairiehonden. De kinderen krijgen alleen maar frisse lucht als ze toevallig wakker worden voordat de zon op is en iemand ze uit de deur van de parkeergarage laat. Jullie mannen moeten stiekem rondsluipen en vijftig kilometer rijden en maar hopen dat je niet gevolgd wordt, om bij jullie vliegtuigen te komen. Ik wil alleen maar zeggen dat we het recht hebben voorbereid te zijn, als het erop aankomt dat we ons zullen moeten verdedigen.’

Dat zou Rayford aan Tsion moeten vragen. Wat was er zo benauwend aan de duisternis dat de slachtoffers doodsbang waren? Hij had gehoord van ramptonelen – treinwrakken, aardbevingen, oorlogen –

waarna de reddingswerkers jarenlang achtervolgd werden door het gegil en gekreun van de gewonden. Terwijl Abdullah en hij en de twee jonge mensen op hun tenen over de enorme landingsbanen liepen, langs zware apparatuur en tussen het ineenkrimpemde personeel door, werd duidelijk dat deze mensen liever dood waren. En sommigen waren al gestorven. Twee neergestorte vliegtuigen lagen in stukken. Ze smeulden nog en op de stoelen zaten veel verkooldde lichamen.

Toen hij van de doden bij de lijdende mensen kwam, voelde Rayford zich overweldigd. Het gejammer ging hem door merg en been en hij hield zijn pas in omdat hij hulp wilde bieden. Maar wat kon hij doen?

‘O! Laat iemand me toch helpen!’ Het was de kreet van een vrouw van middelbare leeftijd. ‘Alstublieft! Help me!’

Rayford stopte en staarde naar haar. Ze lag op haar zij op de landingsbaan vlakbij de terminal. Anderen brachten haar tot zwijgen. Een man schreeuwde: ‘We zijn allemaal blind en de weg kwijt, mens! Wij hebben net zo goed hulp nodig!’

‘Ik sterf van de honger!’ jammerde ze. ‘Heeft iemand iets voor me?’

‘We sterven allemaal van de honger! Houd je mond!’

‘Ik wil niet doodgaan.’

‘Ik wel!’

‘Waar is de Potentaat? Hij zal ons redden!’

‘Wanneer heb je de Potentaat voor het laatst gezien? Hij heeft zijn handen vol aan zichzelf.’

Rayford kon zich niet losrukken. Hij keek voor zich uit, maar zelfs hij had maar zeven meter zicht en hij was de anderen kwijtgeraakt. Daar kwam Abdullah. ‘Ik durf je naam niet te roepen, captain, maar je moet komen.’

‘Ik kan het niet, kameraad.’

‘Kun je naar het vliegtuig teruggaan?’

‘Ja.’

‘Dan zien we je daar.’

Abdullah ging weer weg, maar hun gedempte gesprek had een stilte veroorzaakt in de kakofonie van gekwelde stemmen.

Nu riep iemand: ‘Wie is dat?’

‘Waar gaat hij heen?’

‘Wie heeft er een vliegtuig?’

‘Kunt u zien?’
‘Wat kunt u zien?’
Weer klonk de vrouw: ‘O, God, red mij. Ik leg mij neer om te gaan slapen –’
‘Kop dicht daar!’
‘God is groot; God is goed. Ik dank Hem –’
‘Waffel houden! Mond dicht, als je geen licht kunt maken!’
‘God! O, God! Red mij!’
Rayford knielde neer en raakte de schouder van de vrouw aan. Met een gil rukte ze zich los. ‘Wacht!’ zei hij en tastte weer naar haar.
‘O! Die pijn!’
‘Ik wil u geen pijn doen,’ zei hij zacht.
‘Wie bent u?’ kermde ze. Hij zag het nummer 6 van de Verenigde Europese Staten op haar voorhoofd getatoeëerd. ‘Een engel?’
‘Nee.’
‘Ik bad om een engel.’
‘Bad u?’
‘Beloof dat u het aan niemand vertelt, meneer. Ik smeek het u.’
‘Bad u tot God?’
‘Ja.’
‘Maar u draagt het merkteken van Carpathia.’
‘Ik gruw van dat merkteken! Ik ken de waarheid. Heb ik altijd gedaan. Ik wilde er alleen niets mee te maken hebben.’
‘God had u lief.’
‘Dat weet ik, maar het is te laat.’
‘Waarom heeft u Hem niet om vergeving gevraagd en Zijn geschenk niet aanvaard? Hij wilde u redden.’
Ze snikte. ‘Hoe is het mogelijk dat u hier bent en dat zegt?’
‘Ik ben niet van hier.’
‘U bent mijn engel!’
‘Nee, maar ik ben een gelovige.’
‘En kunt u zien?’
‘Genoeg om mijn weg te vinden.’
‘O, meneer, breng me naar iets te eten! Breng me de terminal in naar de snackautomaten. Alstublieft!’
Rayford probeerde haar overeind te helpen, maar ze reageerde alsof ze in brand gestoken werd. ‘Raak me alstublieft niet aan!’
‘Sorry.’

‘Laat me uw mouw maar vasthouden. Kunt u de terminal zien?’
‘Nauwelijks,’ zei hij. ‘Ik breng u erheen.’

‘Alstublieft, meneer.’ Ze krabbelde overeind en klemde voorzichtig de boord van zijn mouw tussen duim en wijsvinger. ‘Langzaam, alstublieft.’ Met kleine stapjes liep ze achter Rayford aan. ‘Hoe ver is het?’ vroeg ze.

‘Nog geen honderd meter.’

‘Ik weet niet of ik het wel haal,’ zei ze. De tranen stroomden over haar wangen.

‘Dan zal ik iets voor u halen,’ zei hij. ‘Wat wilt u hebben?’

‘Maakt niet uit,’ zei ze. ‘Een sandwich, snoep, water – wat dan ook.’
‘Wacht hier maar.’

Met een zelig lachje zei ze: ‘Meneer, ik zie alleen maar zwart. Ik zou nergens heen kunnen.’

‘Ik ben zo terug. Ik vind u wel.’

‘Ik heb gebeden of God mijn ziel wil redden. En als Hij dat doet, zal ik kunnen zien.’ Rayford wist niets te zeggen. Ze had zelf al gezegd dat het te laat was. ‘In den beginne,’ zei ze. ‘Want also lief had God de wereld. De Heer is mijn herder. O, God...’

Rayford holde naar de terminal, tussen de lijdende mensen door. Hij wilde ze allemaal helpen, maar hij wist dat het niet kon. Vlak achter de automatische deuren lag een man, roerloos. Rayford stapte voor de deur om het elektrische oog te activeren, en de deur ging een klein stukje open en botste tegen de man.

‘Ga alstublieft weg bij de deur,’ zei Rayford.

De man sliep of hij was dood.

Rayford duwde harder, maar de deur kwam niet in beweging. Ten slotte legde hij zijn schouder ertegen en zette zijn gewicht erachter. Hij bukte en zette zich af met zijn benen, voelde de druk op zijn dijbeenspieren toen de deur langzaam de man opzij rolde. Rayford hoorde hem kreunen.

Binnen vond Rayford een rij automaten, maar toen hij in zijn zak naar nico’s zocht, zag hij dat de machines geplunderd waren. Mensen hadden op de tast de automaten opengerukt en elk laatste restje eten geroofd. Rayford zocht en zocht naar iets, wat dan ook, dat ze over het hoofd hadden gezien. Hij vond alleen maar lege flessen en blikjes en verpakkingen.

‘Wie is daar?’ vroeg iemand. ‘Waar gaat u heen? Kunt u zien? Is er

ergens licht? Wat is er gebeurd? Gaan we allemaal dood? Waar is de Potentaat?’

Rayford rende weer naar buiten. ‘Waar gaat u heen?’ riep iemand. ‘Neem me mee!’

Hij trof de vrouw aan op haar buik, haar gezicht tussen haar armen gedrukt. Ze huilde en snikte zo hevig en erbarmelijk dat hij het haast niet kon aanzien.

‘Ik ben er weer, mevrouw,’ zei hij zacht. ‘Geen eten. Het spijt me.’

‘O, God, o, God en Jezus, help mij!’

‘Mevrouw,’ zei hij, een hand naar haar uitstekend. Ze gilte toen hij haar aanraakte, maar hij draaide haar hoofd tot hij haar lege, niets ziende, doodsbanne ogen kon zien.

‘Ik wist het al voordat iedereen verdween,’ zei ze. ‘En toen wist ik het zeker. Bij iedere plaag en bij ieder oordeel schudde ik mijn vuist naar God. Hij probeerde me te bereiken, maar ik had mijn eigen leven. Ik was niet van plan aan iemand onderdanig te zijn. Maar ik ben altijd bang geweest in het donker, en sterven van de honger is mijn grootste angst. Ik ben van gedachten veranderd, ik wilde dat ik de tijd kon terugdraaien...’

‘Maar dat kunt u niet.’

‘Ik kan het niet! Ik kan het niet! Ik heb te lang gewacht!’

Rayford kende de profetie – dat mensen God zo vele malen zouden afwijzen dat God hun harten verhardde en dan *konden* ze niet meer voor Hem kiezen, al zouden ze willen. Maar dat te weten betekende niet dat Rayford het begreep. En het betekende zeker niet dat hij het prettig moest vinden. Hij kon het niet in overeenstemming brengen met de God die hij kende, de liefdevolle en genadige God die altijd wegen zocht om iedereen in de hemel te verwelkomen, niet om ze eruit te houden.

Rayford stond op en voelde het bloed uit zijn hoofd weg stromen. En op dat moment hoorde hij de luidsprekers.

‘Hier spreekt uw Potentaat!’ klonk de bulderende stem. ‘Houdt goede moed. Vreest niet. Uw kwelling is bijna verleden tijd. Volg het geluid van mijn stem naar de dichtstbijzijnde luidsprekertoren. Daar worden eten en water geleverd, en tegelijk ontvangt u verdere instructies.’

‘We spreken het zo af,’ zei Chloë. ‘Ik neem de rest van de wacht over, en jij stemt ermee in dat we morgenochtend aan iedereen vertellen dat we vannacht bezoek hebben gehad.’

Buck keek naar George, die naar hem wees. ‘Jij hebt de leiding als je schoonvader weg is, maat.’

‘Alleen vanwege mijn leeftijd. Op militair gebied buig ik mijn hoofd voor jou.’

‘Dit is geen gevechtssituatie, jongen. Dit is public relations. Als je mijn advies wilt, zou ik zeggen: doe wat je wilt maar doe het goed. Zeg tegen ze: “Het is een eerlijke zaak dat we jullie vertellen dat we vannacht WG in de buurt hebben gezien, maar volgens ons is er nog niets om je zorgen over te maken.”’

‘Is dat wat, Chlo?’ vroeg Buck.

Ze knikte. ‘Ik zou liever bidden en de munitie doorgeven, maar goed. Behandel iedereen als een volwassene en je haalt het beste in ze naar boven.’

‘Als je echt de wacht overneemt, Chloë,’ zei Sebastian, ‘dan ga ik naar huis en zet ik mijn walkietalkie af.’

‘Afgesproken.’